

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 19 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishtvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnishtvu „Slov. Naroda“.

„Italijanske dežele.“

Doslej smo brali in slišali, da so samo v Italiji toli drzni, da govoré in pišejo o „italijanskih deželah“ v Avstriji. Za ta del vemo, da se snuje zgodovina in se delajo zemljepisi v zmislu, kakor da bi bilo v Avstriji zares dežel s popolnim italijanskim prebivalstvom. Mi vemo, da se opisujejo primorske dežele kot italijanske; tako se skladajo in prepevajo tudi pesni. Italijanskemu prebivalstvu v Kalabriji, Siciliji, pa tudi više proti nam je možno kaj takega zatrjevati kot dejansko resnico, tudi če ne gledamo na to, da je isto prebivalstvo jako nevedno v obče in ne samo glede na zemljepisje.

Res je pač, da tudi pojedini avstrijski Italijani radi govore o „italijanskih deželah“ našega cesarstva; ž njimi vsprejeto pišejo tako tudi italijanske novine v Avstriji, v ta namen prekrščujejo tudi naše gore in reke, kakor mesta, trge in vasi. Tako ravna iz političnih namer in strankarski agitaciji se mnogokaj odpusti. Vse drugo pa je, če

začnejo biti resnici v obraz korporacije, katerim prištevajo še vedno zaresni značaj. Vse drugo je, če začnejo mestna starešinstva sklepati resolucije, v katerih se opirajo na italijanske dežele, in če imajo namen, da bi se te resolucije poštevale na merodajnih in najvišjih mestih.

Poslednji čas so začeli avstrijski Italijani vladi zopet nagajati s tem, da izražajo korporativno svoje želje po osnovi posebnega, popolnega italijanskega vseučilišča. Italijani avstrijski imajo tudi na vseučiliščih predprave; poleg tega se jim predava na vseučiliščih v Gradcu in Inomostu to in ono v italijansčini. Kjer prebivajo, se jim izvršuje dejanski narodna enakopravnost. Kljub temu zahtevajo še posebno vseučilišče; oni dobro vedó, da bi jim bilo brezpotrebno in da bi je ne mogli polniti s slušatelji italijanske narodnosti, ker je njen odlomek v Avstriji premajhen. Ali se nadejajo, da bi služilo tudi vseučilišče v poitalijančevanje zlasti primorskih Slovanov. Vseučilišče bi takorekoč dovršilo poitalijančevanje. V resnici pa jim je samo do tega, da bi Italijani v kraljestvu toliko laže agitovali proti Avstriji, češ, da ta neče podeliti potrebnega vseučilišča „italijanskim deželam“ in da tako Italijanom krati kulturno razvijanje.

Samo tako je umeti, da se na pr. tudi Goriško mestno starešinstvo poteguje za italijansko vseučilišče v imenu „italijanskih dežel“. Ker je taka korporacija po imenu zaresna, si misli ono starešinstvo, da tako najbolje ustreže sproženi agitaciji.

Slovenci in Hrvati ali v obče Slovani, ki živé pomešani z italijansko narodnostjo na Primorskem in v Dalmaciji, pa protestujejo in morajo protestovati, da se razglašajo za italijanske one dežele, v katerih imajo Slovani večino do današnjega dne.

V Avstriji v obče ni nobene dežele italijanske; kajti še južno Tirolsko je samo manjši del te pokrajine, in ta del nema svojega lastnega deželnega zastopstva, da bi se mogel imenovati samostojna dežela. O Dalmaciji, kjer je gospodovala in strahovala toliko časa pešiča laških naseljencev pa še govoriti ni, da bi jo smela laška predrznost prištevati „italijanskim deželam“. Tu kaže še celo v Avstriji navadna in veljavna statistika, da je odlomek italijanske narodnosti v Dalmaciji popolnem neznamen.

tudi teta izpozabila one žalostne slutnje. Vse je Mabeli bilo novo. Gospod Vaughan je bil pred kratkim svojo hišo popolnoma prenovil in razširil. Stare sobe so bili predelali v nove različne velikosti in različnega zidavnega zloga; in celo dobro jej znana otročja soba, v katero je Mabel nje nagon precej dovedil, umaknila se je bila osmokotni sobani, katera je bila od zgoraj skozi strop razsvetljena in očito za zbirko slik namenjena. Gospica Sabija je bila bogati opravi in ličnosti še manj vajena nego Mabel; srce jej je težilo pri vsakej stopinji, ko je krasoto bratove hiše opazovala in čutila se je prav olajšano, ko je videla, kako lahko in brezskrbno je bratična stopala po zametastih preprogah, kako brezskrbno in po domače je v raznih sobah zatvornice odpirala, zagrinjala v stran pripenjala ali pa lahke mize in stole pa drugo pohišje in razni okras premikala. Ona čmernost in tihost se je gospici Sabiji polagoma izgubila in kar neudoma je vzkliknila: „Res, Mabel, kaj veseli me, da si prišla in vse to popravila. Vse je v resnici lepo, a zdelo se mi je silno dolgočasno; dolgočasno zdi se tudi tvojemu očetu, ker neprestano v knjižnici biva; in včeraj mi je rekel, da se nobedenkrat še ni mudil

Kar pa se dostaje Primorskega, je pač žalostna resnica, da dela vse na to, kako bi se Slovani popolnem poitalijančili kljub temu je pa na Primorskem še vedno slovensko prebivalstvo v večini. Mej 610.688 prebivalci vsega Primorskega je tu še vedno le 275.013 italijanskih prebivalcev, katerih bi bilo pa veliko manj, ko bi se odštelo tisoč in tisoč podanikov italijanskega kraljestva in ko bi bili pustili množici Slovanov to, kar so, to je, da bi jih ne bili umetno pridružili Italijanom. Istrija ima izrečno večino Slovanov, ravno tako Goriško-Gradiška, in kar se dostaje Trsta, je pač tudi njegova „dežela“, to je, Tržaška okolica še vedno slovenska. Slovanov je na Primorskem nasproti 275.000 jako umetno skrpanih Italijanov še vedno 321.000, čeravno so jih, kakor rečeno, mnogo odvzeli Hrvatom, kakor Slovencem sosebno italijanski narodnosti v prid. Po takem nemajo Italijani pravice govoriti o primorskih deželah, kakor da bi bile „italijanske“, in je zahtevati, da se take neresnice ne širijo vsaj s klopj mestnih starešinstev ne.

Tudi ko bi imeli Italijani večino na svoji strani, bi še vedno ne bile primorske dežele italijanske, ker oni imajo večino svojega prebivalstva po mestih in trgih, v tem ko na kmetih, po deželah, prebivajo, z izjemo majhnega kotička v Furlaniji, skoz in skoz slovenski kmetje in drugovrstni prebivalci. Tako je gola neresnica govoriti o „italijanskih deželah“ v Avstriji, posebno pa tam, kjer prebivajo Slovani.

Ker tiči v takem neresničnem imenovanju očitna namera, se je taki krivici, ki se s tem hoče napravljati: slovenski narodnosti, ustavljati, in je protestovati tudi v državnem zboru, kedar bi prišle peticije s takim imenovanjem na vrsto. Slovenske novine pa tudi imajo dolžnost, da z molčanjem ne odobrujejo neosnovane predrznosti. „Principiis obsta!“ — velja tudi tukaj.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. marca

Češki deželni odbor je sklical enketo, ki se sedaj posvetuje ob osnovi deželne banke. V prvi

v družbini sobi, odkar je bila po novem opravljena. Tudi Henrik se je le malo mudil doma, odkar sem jaz tukaj. Oče ga je pri zajutruku vprašal, kako se mu hiša dopada. Prestrašila sem se bila odgovora, vendar sem se mu komaj čudila.

„Kaj pa je bil rekel?“ vprašala je Mabel.

„Hiša, odgovoril je, se mu zdi kot zidan grob. Oče se je zasmel ter odvrnil: Le potrpi, ko pride Mabel, vedela jo bode že nekoliko olupšati.“

In gospod Vaughan je prorokoval resnico. Živahnost hčerinega duha je bila že začela uplivati s svojim čarom. Sobe so bile postale že prijazne, in prijazne je stori le mladost in okus.

V prehodih in sobanah se je že večkrat odmevalo nje radostno prisrčno smehljanje in celo obdrveno in nemarno obličje gospice Sabije se je sedaj pa sedaj posmehtilo in mračne nje oči so pridobile nekaj one živahnosti, ki se je v očeh nje bratične bliščela in plesala. Navdihneni so bili celo posli, ko so slušali nje glas v raznih sobah. Zala hišina je svobodnejše in lahkejše skakljala po sobah in celo resnobni stari sluga je posodo jemavši s police in mizo pripravljavši brenčal melodijo, katere že od otročjih let sem ni bil več slišal.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski)

Tretje poglavje.

(Dalje.)

Bila je nezadovoljna in črna in nje navzočnost ni hiše nikakor razveseljevala, niti jej domače prijetnosti dajala, ampak zatemnevala je sobo še bolj nego polagoma nastopajoči somrak jesenskega večera. Mabelino ostro oko in nje vedno sočutno srce je precej videlo in spoznalo otožnost svoje tete. Res je sama hudo čutila odsotstvo svojega očeta in brata, res jo je hladni vsprejem močno žalil, vendar se nje živahnost nikakor ni udajala nekoristnemu žalovanju ali žalostnim slutnjam. Nasproti nje živahnosti je rastla, ker se je morala napenjati, da bi dopadala osebi, o kateri se je zares veselila, da jo je v hiši našla; zato se je nagloma preoblekla ter nasvetovala teti, naj jo spremlja skozi sobe v hiši, katere bi rada ogledala; s tem, mislila je, bode

seji se večaki neso mogli zjediniti o delokrogu deželne banke, zategadelj so izvolili na predlog profesorja dvornega svetnika Rande odsek, ki bode izdelal program o delokrogu banke in načrt pravil, katera se bode predložila enketi v drugej seji.

Vnanje države.

Iz Pariza se piše „Pol. Corr.“, da bi bil že čas, da se za **Bolgarskega** kneza že izbere kaka oseba, ki ima kaj veljave. Regenti se ve da ne bodo posebno hiteli z volitvijo kneza, kajti radi bi še dolgo sami vladali, toda čudno je, da Rusija, Turčija in druge miroljubne vlasti ne imenujejo kakega kandidata in prisilijo regentstva, da pospešijo njegovo izvolitev. — Regentstvo bode sklicalo veliko sebranje v maju in bode predlagalo, da voli Battenberžana knezom. Regenti dobro vedo, da Rusija volitve ne bode odobrila, toda se nadejajo na ta način prisiliti Rusijo, da bode imenovala svojega kandidata. — V Essen odšla je komisija topniških častnikov, da bode prevzela 25.000 granat, katere je bila vlada naročila pri Kruppu. Komisija obiskala je mimogrede Rothovo tovarno za patrone na Rennwegu na Dunaji. Kakor se sodi, hoče bolgarska vlada naročiti več patron pri tej firmi. Dosedaj je patrone Bolgarija dobivala iz Rusije, a jih sedaj več ne dobi. Tudi bode Bolgarija kupila več pušk v avstrijskih tovarnah. Bolgarska vlada si prizadeva dobiti dovoljenje, da bi smela več konj za vojsko nakupiti na Ogerskem. V Budimpešto je že odšla posebna komisija, ki bode nakupila 600 konj za topništvo in konjico, ako se bode le izvoz dovolil.

„Novoje Vremja“ misli, da bi se strinjalo z Berolinsko pogodbo, ko bi **turške** čete zasele Vzhodno Rumelijo, če bi **Rusija** določila obrok, kdaj jo imajo ostaviti, in je nadzorovala, dokler bi bile v tej deželi. „Novosti“ so pa odločno proti temu, da bi Turčija poslala vojsko v Vzhodno Rumelijo. „Kijevljanin“ pa piše, da naj Bolgarija le ima rajlje, katere je popolnem zaslužila. Bolgarski narod je sam vsega kriv. Na koga bi se regenti opirali, ko bi bil narod proti njim.

Kakor se je pokazalo, je zlasti veliko **ruskih** Nemcev v odboru, kateri je delal priprave za umor carja in za ustajo v Rusiji. V Rigi in Derptu so zaprli več veljavnih oseb. Načelnika policije teh mest so odstavili, ker sta premalo pazila na državni sovražno ruvanje Nemcev. Sedaj je Vlasovski imenovan načelnikom policije v Rigi, Klimovič pa načelnikom policije v Derptu.

Srbski general Horvatovič je izročil nemškemu cesarju ob devetdesetletnici lastnoročno pismo kralja Milana, v katerem slednji presrčno izraža svoja čuvstva spoštovanja zmagovitemu in častitemu vladarju Nemčije. Da je baš bivšega vojnega ministra poslal v Berlin, s tem je hotel kralj Milan pokazati, da so izmišljene vesti, ki so trdile, da je general Horvatovič prišel ob vse zaupanje pri dvoru. Horvatovič je spremljal v Berlin kot osebni pomočnik sin generala Lješanina, nadporočnik Lješanin. — Oficijozni list „Videlo“ odločno oporeka vsemu, kar je radikalni „Odjek“ pisal o vojaški pogodbi mej Avstrijo in Srbijo. Proti „Odjeku“ se bode začela sodnijska preiskava, ker širi vznemirljive lažnjive vesti.

Grško ministerstvo je sklenilo, da se ne bode dosti oziralo na vnanjo politiko, ampak bode pred vsem skušalo zboljšati finance, ki so jako slabe. Zategadelj se bode popustilo grajenje raznih vojaških stavb, poslalo na dopust mnogo vojakov in ne bode sklicalo rezervistov k vajam, da se bode kaj prištedilo pri vojnem budgetu.

Francoski listi so posebno simpatizovali z **Rusijo**, zlasti odkar so v Bolgariji dali usmrtiti več ruskih pristašev. Naudušenost za Rusijo pa poslednje dni v Franciji vidno pojema, ker se je začelo govoriti, da se je Rusija zopet bolj približala Nemčiji iz Avstriji. Posebno izjava „Praviteljstven-

nega Vjestnika“, s katero zavrača ruske liste, ki napadajo Nemčijo, je v Parizu napravila kaj neugoden utis.

Odnosaji mej **Nemčijo** in **Francijo** so se nekoliko zboljšali. Pred kratkim se nič misliti ni bilo, da bi se Nemčija udeležila francoske razstave 1889. leta, sedaj pa že mnogi listi priporočajo, da bi se, če žene popolnem, pa vsaj deloma udeležila razstave.

Kakor smo že povedali, so **Abisinci** izpustili ekspedicio grofa Salimbena, samo poročnika Sa-voireuxa so še obdržali. Ras-Alula hoče tudi slednjega izpustiti, če mu **Italijani** pošljejo nekaj pušk in streliva, ter se zavežejo, da ne bodo poseli Uaha in Arafalija. Sicer se pa položaj Italijanom ni nič zboljšal v Afriki. Zamerili so se sedaj rodu Saorta. Več načelnikov poslednjega rodu je Italijane prosilo, da bi je varovali pred Abisinci, toda general Gené je je izročil Ras Aluli, da je le rešil ekspedicio grofa Salimbena. Zategadelj je že hotel ta rod ujeti ekspedicio grofa Salimbena, ko jo je izpustil Ras-Alula. Major Boretti je preprečil to namero. — Dnevi sednji italijanski vladi so že šteti in veselje nemških oficijozov, da je še ostal grof Robilant minister vnanjih zadev, bilo je prenačljeno. Desničarji, ki so dosedaj podpirali vlado, so močno nezadovoljni z njo. V konstitucionalnem društvu v Bologni se je v poslednji seji več odličnih članov desnice italijanskega parlamenta odločno izreklo proti Depretisu. Ko se zopet snide parlament, bode vlada v manjšini. Mnogo je škodovalo italijanski vladi, da je nemški cesar grofa Robilanta odlikoval z redom črnega orla. Italijanski narod ne mara za Nemce in tedaj tudi ne zaupa ministru, katerega odlikuje nemški cesar.

Poslednje volitve v Alzaciji in Loreni so pokazale, da si **Nemčija** ni znala pridobiti src francoskega prebivalstva. Sedaj preudarja nemška vlada, kakih posilnih sredstev bi se poslužila, da bi zatrla Nemčiji sovražne agitacije v teh dveh provincijah. Čuje se, da Alzačani neso vredni pravic, katere jim je Nemčija podelila. Nekateri priporočajo, da bi se Alzaciji in Loreni vzela pravica voliti poslance v državni zbor ter bi se odpravil deželni odbor, drugi pa mislijo, da bi bilo najbolje, če se ti deželi spojita s Prusijo, drugi pa zopet priporočajo, da bi tema deželama dali kakega energičnega nemškega princa za vojvodo, ki bi s strogostjo je vladal v nemškem zmislu.

Dopisi.

Z Dunaja 22. marca. [Izv. dop.] Pretečeno soboto imel je slovenski klub svoj sedmi večer, ki je bil isto tako vrlo obiskan, kakor zadnji. Odbor ni stavil na dnevni red nikakega berila; a to ne zato, ker mu ga ni bilo mogoče prirediti, ampak opustilo se je ravno z ozirom na zadnje predavanje gosp. prof. Stritarja. Odbor hotel je dati ta večer priliko zbranim Slovincem, da se pogovarjajo dalje o tem vrljem govoru, da pretresajo ter razmotravajo dalje one odlične ideje, koje so bile izražene pri zadnjem predavanju. Odbor je menil, da je bil to dolžan našemu slavnemu pesniku in pisatelju. To in nič drugega bilo je uzrok, da pri zadnjem večeru ni bilo berila. Kakor čujemo, prestavlja že nekov ud slovenskega kluba knjigo, katero je priporočal zadnji večer Stritar. Knjigi naslov je, kakor že znano „Cuore“, in izšla je na Laškem že v 45. izdaji.

Žal, da tudi ta večer ni mogel predsedovati klubu gospod Navratil, kajti bolna noga ni mu pripuščala, udeležiti se večera. Tajnik gospod Ci-

perle pozdravil je v imenu predsednika zbrane rojake, ter predlagal državnega poslanca gospod dr. Ferjančiča, da prevzame predsedništvo za ta večer. Po kratkem nagovoru novega predsednika, oglasi se gosp. Majaron, ter napije gosp. prof. Stritarju, kojega god obhajal se je ravno oni dan. Napitnica vsprejela se je z obeno naudušenostjo.

Potem razpravljaj je gosp. prof. Šuklje važnost slovenskega kluba ne le, kar se tiče Dunajskih Slovencev, ampak tudi, kar je posebno poudarjal, njega važnost za ves slovenski svet. Izrazil je željo, da bi se preustrojil klub v slovensko društvo, koje bode imelo nalog gojiti družbeno življenje mej Dunajskimi Slovenci, ter podpirati tudi revne slovenske vseučilišnike na Dunaji.

Gosp. Šukljeja predlog se vsprejme potem, in g. Majaron predlaga, da se voli odbor, ki bode izdelal pravila slovenskemu društvu. V odbor bili so voljeni jednoglasno gospodje: Navratil, Šuklje, dr. Ferjančič, Pukl in Ciperle.

Potem začelo se je prijateljsko razgovarjanje in petje. Pelo se je ta večer izborno. Vsa čast gg. vseučilišnikom! Bila je to zabava domača, slovenska, in kakor vselej, ločili smo se pozno drug od drugega, in le neradi.

Iz Spodnje Šiške 21. marca. („Nur heiter in ernster Zeit.“) Vidite, gospod urednik, tako pride človeku spoznanje kar čez noč! Včeraj še ves dan nesem vedel, akoravno sem Vaš dolgoletni dopisnik, zakaj prav za prav pred vsak dopis postavljate opazko: „izv. dop.“. Danes pa, ko sem dobil Vaš cenjeni včerajšnji list, bilo mi je to hkratu jasno, rečem Vam, čisto jasno, ko sem prebral izvorni dopis iz Spodnje Šiške, da je to razumeti kot „originalni“ dopis, in opazko izv. dop. pristavljate le zaradi tega, da bi kak človek ne sumil, da je „originalni“ dopis znabiti Vaše dete!

Vidite, to spoznanje prišlo mi je bliskoma, ko sem prebral dopis mojega prečastitega kolege iz Šiške. Seveda sem bil že pred letom blizu jednakemu opazovanju in to takrat, ko sem bral v Vašem listu, v izvornem dopisu seveda, popis neke velike slavnosti. Dopisnik je takrat živo barval veličastno slovesnost. Konečno je pa prišel do sklepa, da vse to je le zasluga dveh gospodov. Da bi kdo ne rekel, da to ni res, povedal je: „kdo je obešal zastave vrhu zvonika in prižigal luči v toliki visočini? Gospod X. je bil, ki je plezal po zvoniku kakor veverica in gospod Y., ki mu je bil vedno za petami.“ Slava jima! Vidite, gospod urednik, takrat zasijalo mi je malo v glavi, kaj pomenja ta Vaš skrivni pristavek, a prav za prav pravo spoznanje prišlo mi je pa še le sedaj in prav je, da grešnemu človeku spoznanje pride v tem postnem času!

Vi v Ljubljani se pač malo brigate za post, kakor se mi zdi, kajti koncert sledi koncertu, ali ne samo sledi, v dan sv. Jožefa imeli ste kar dva najedenkrat, neuštevši, da so še posebej tri godbe razbijale v Vaših hotelih in sicer menda razen vojaške še pogorela gledališka in celo neka ciganska, če ni bila samo čifutsko ciganska.

Kaj čuda torej, da tudi mi Šiščenci nemo hoteli zaostajati in da smo napravili pravi pravcati koncert pod imenom pevskega večera na sv. Josipa

Res, nobeno solnce toli ne oživlja kot solnce, ki iz srečnega srca sije.

„No, sedaj pa priljubljena ti pesen, teta Sabija“, vskliknila je Mabel odprši velik pianoforte ter se vsedši: „Nikdo ne hvali mojega petja kot ti“. In mlada devotka jela je igrati priprosto melodijo, katero je bila pred mnogimi leti pri starej materi v stari knjigi z notami našla ter jo svoje teti na ljubo na starem fortopijanu pogostoma igrala. Mabeli je bilo prirojeno petje in smijanje; tudi je očitno kazala svojo globokosrčno ljubezen do tete, da je izbrala pesen, o kateri je vedela, da se nje teti posebno dopada. In res pesen je precej očitno uplivala na Sabijino srce. Kot so prej bratičine vsele šale vzbujale smehljanje na nje upadlih licih, zasvetila se jej je sedaj pri tem priprostem dokazu ljubečega spomina solza v očeh, katero si je nezažena obrisala. Kako čudovito moč morala je imeti devotka, ki je na ta priprosti način medlo in zapuščeno srce, že davno vsakemu krepkejšemu občutku nepristopno, napravila, da se je sedaj smehljalo, sedaj pa jokalo.

Mabel, nikakor ne zapazivši upliva svoje godbe, pela je bila le nekaj vrstic, ko je nagloma po konci skočivši vskliknila: „Slišim glas očeta“; in v tre-

notku letela je tja doli po stopnjicah, da bi ga pozdravila. Bilo ga ni v prehodu, ampak znani jej glasovi so prihajali iz čitalnice, katere duri so bile odprte. Na pragu čitalničnem zinila je bila Mabel kratko besedo pozdravljenja, a hkratu se je ustavila, zagledavši tujca, ki je tik vrat stal, ko je nje oče stran obrnen ravno odpiral pisavnik na drugi strani sobe. Gospod Vaughan; obrnivši se pri zvojnjenji nje glasu, je velik zavitek papirja, ki ga je ravno iz predala svojega pisavnika vzel, vrgel na mizo, ves začuden stopil k njej, snel naočnice, kot bi se bil hotel prepričati, ali ga naočnice neso slepile, ter je roko jej podavši vskliknil: „Mabel, moja hči; kaj je mogoče! Joj, od kod si pa prišla?“

Mabel je odgovorila le z radostnim smehljanjem, kajti preden mu je mogla pojasniti nje nepričakovani prihod, zapazila je bila na lici svojega očeta nenadno zadrego v pričo tujega gospoda. Jednaka zadrega se je polastila tudi Mabele, ker jej oče tujca ni predstavil. Ta je bil, vsaj tako se jej je zdelo, kupčijski opravnik, ker je bil mej tem papirni zavitek razvezal in nekaj zemljekazov in načrtov na mizi razgrnil in pazno ogledoval.

„Opraviti imate“, rekla je Mabel na pol tiho, „vrniti se čem k teti“.

Oče je molčal, pogledal je svojega obiskovalca, a roko nje je še zmiraj stiskal v svojej roki.

Isti trenotek povprašal je tujec, ki je zemljekaze naglona semtertja premetaval, po obširnosti in vrednosti nekih zemljišč; in ko se je gospod Vaughan obrnil, da bi mu odgovoril, izmuznila se je Mabel iz sobe.

Gospica Sabija se je bila ravno namenila, da bi šla za bratičino, ko jo je na stopnicah srečala.

„Oče ima nekaj opraviti“, rekla jej je Mabel; „vrniva se; pesen čem izpeti.“

Končala je bila pesen in tudi še več drugih po vrsti spela. Konci vsake je vprašala, ali je tujec že odšel. Ko je Mabel menila, da je že odšel, šla je s teto v čitalnico. A zmotila se je bila, papirji so bili še zmiraj po mizi razgrnjeni. Mabel ustopivši je mislila, da jo je sluh varal, kajti gospod Vaughan jih je še zmiraj ogledoval; pomagala mu je druga oseba, katere glava je bila naprej pripognena, tako da gospica ni videla nje obraza. Na prvi pogled imela jo je Mabel za moža, ki je nekaj trenotkov poprej, kot je slišala, očetu bil lehko noč voščil.

(Dalje prih.)

dan pri Kankretu, kakor Vam je izvestil že včeraj naš oficijalni čitalniški dopisnik (Veste, gospod urednik, prav pa tudi ni, da mene tako prezirate, malo bi bili lahko počakali na moj dopis, da bi bil prvi, saj vendar veste, da po dveh praznikih človeku tudi ne teče pero kar tako gladko!)

Hvalil ne bodem tega koncerta, sedaj že celo ne, ko ste mojemu kolegi dopisniku dali prednost, saj veste, če pri nas kaj napravimo, priredimo vsestransko temeljito in dobro.

Če pri nas napravimo kako veselico, ne za dostuje samo bore vabilo, v katerem se našteva, kaj se bode videlo in slišalo, pri nas napravimo še tudi v praznično okrašeni dvorani lepo izdelan napis, v katerem se vsem navzočnim živo pred oči postavlja, zakaj da prav za prav tukaj sede in pijo, in to veste zato, da bi kdo znabit v poznejši uri ne pozabil, za kaj da se prav za prav gré!

Pa teška je s takimi napisi, kajti v prozi ne smejo biti, to je že kaj prenavadnega, biti morajo torej vezane besede. Pa kje to dobiti, ko bi ne imeli mej našim odborom pesnikov? Pa kaj pravim mej odborom, sam naš go-pod predsednik Fran Drenik v Ljubljani, Kongresni trg (natančneje addresso zaradi tega pristavljam, da se ve mogoče kdo Vaših čestitih naročnikov obrniti v potrebi do njega) je pesnik in vidite kako lahko se potem napravi napis! Tako tudi sedaj nismo bili v skrbeh, predsednik naš zajahal je pegaza in napis je bil gotov. Ker je k vsi sreči v našem odboru tudi gospod Fr. Dežman, patentovani Matični bukvovezec, ni bilo skrbi, da bi se krasni verzi ne bili tudi dostojno postavili navzočnim pred oči. Zgodilo se je to, kakor pač drugače biti ne more, v znanih treh barvah!

In ko je bilo vse tako slavnostno urejeno, pričela se je beseda in koncert, vršili so se govori, kozarci so zveneli in pevci so peli — tako da smo pozabili, da smo v resnem postnem času, v času pokore!

Ali nekaj pa vendar nismo mogli pozabiti. — Ker smo praznovali vse Josipe in svojega patrona — čislana Antona, da je prišel samo jeden Josip, Toneta pa še bilo ni. Da, v postnem času naj bi vendar gospodje, katerih ni bilo, šli malo va-se, in pomislili, da je njim na ljubo treba bilo pevcev in celo pevkam učiti se, predsednik sam moral zasesti pegaza in zleteti v sinje višave in jedini naš bukvovezec delati napis, zraven pa še naš godbeni kvartet čisto na novo sestaviti se in določiti program. Celu nerazumljivo nam je pa, da so si ti gospodje še 8 dni pred veselico slednjo odločno prepovedali in cifrasto zahvalili za namišljeno jim čast.

Norimberžani menda nobenega ne obesijo, dokler ga nemajo, in zdi se mi, da se bode zanaprej naš čitalniški odbor skoro ravnal po teh previdnih načelih, kajti kdo bode hotel še zanaprej se truditi za tiste, ki še blizu ne pridejo. Prav se jim bode potem godilo, res zelo prav!

Vi pa, gospod urednik, razvidite iz včerajšnjega dopisa mojega kolega in mojega današnjega, kako dobro je za Vaš list, da imate pri nas v Šiški več dopisnikov, kar jeden ne pove, oceni po zaslugi drugi, in Vi imate mesto jednega izvirnega dopisa dva — originalna, kar Vam menda sedaj zelo ugaja, ko so bili Notranjska in njeni dopisi ves teden zamedeni.

Naš čitalniški odbor pa ima sedaj že zopet drug projekt — pa ne tako postnega, temveč primernega za popostni čas. Kadar ga odbor dovolj pretrese, naznanil Vam bodem takoj vse podrobnosti, za sedaj samo toliko namignem, da mislijo imenovati našega gospoda predsednika za „oberpatrona“. Za post pa mislim, da je naš odbor do volj storil, da se o njem z mirno vestjo lahko reče:

„er war heiter in ernster Zeit!“

Vaš dolgoletni dopisnik.

Domače stvari.

— (Obrtne šole v Ljubljani) Mestni magistrat Ljubljanski dobil je preteklo nedeljo od deželne vlade dopis, v katerem se naznanja, da bode ministerstvo v pribodnjem letu ustanovilo v Ljubljani razne strokovne obrtne šole, seveda proti temu, da mesto prevzame razmeren del stroškov.

— („Srce.“) Tako je naslov spisu, katerega je prof. Stritar nedavno bral v slovenskem klubu na Dunaji in kateri je pri vseh, ki so čuli to branje, vzbudil toliko zanimanja in toliko hvale. Kakor čujemo, priobči ta spis „Ljubljanski Zvon“.

— (Narodni volilni shod,) ki je bil dne 20. t. m. v Celji, postavil je kot kandidata za državni zbor g. dr. Karola Gellingsheima, pristava pri c. kr. okrajni sodnji v Kozjem. Slovenski volilni odbor, kateremu je predsednik g. dr. Josip Sernec, odvetnik v Celji, odobril je tega kandidata program in sklenil, podpirati njegovo kandidaturo, kajti g. dr. Gellingsheim je v svojem poklici pokazal, da je obema narodnostima jednako pravičen, da je najsposobnejši mož za posel državnega poslanca in najboljši protikandidat proti dr. Foreggerju.

— (Telovadno društvo „Sokol“) izdalo je ravnokar svoje letno poročilo za 1886. l., kateremu posnamemo, da je imelo društvo 2507 gld. 42 kr. dohodkov in ako se ušteje salda računa (1154 gld. 90 kr.) onoliko stroškov. Društveno premoženje znaša 1081 gld. 40 kr., fond za petindvajsetletnico 1000 gld. „Sokol“ ima 8 častnih, 215 podpornih in izvršujočih, vkupe 223 udov.

— (Domača umetna obrtnost.) Tukajšnji pasar g. Leop. Tratnik, ki je že pri svetilniku za sv. Jakopa cerkev pokazal svoj izredni okus in svojo umetnost, izdelal je sedaj za frančiškansko cerkev troje svetilnikov od bakra, jako bogato pozlačenih. Veliki svetilnik je 2-80 m. visok. 2 m. širok in je prirejen za 40 sveč. Na vrhu je lepa krona, okrašena s temno in svetlo pozlačenim listjem. Srednji del je uboknjeno, bogato cizelovano delo. Nad prvo vrsto sveč dvigajo se lepe tulpe, vrste sveč so v jako harmonični zvezi, vse je tako krasno in pravilno po renesans-slogu izdelano, da se sme ta proizvod domače pasarske obrtnosti pač umotvor imenovati. Vsi trije svetilniki so danes še v g. Tratnika stanovanji na sv. Petra predmestju, od petka naprej pa bodo že viseli v frančiškanski cerkvi, katera dobi z njimi po prizadevanji gosp. župnika Medica nov nakit, ki dela vso čast domači umetni obrtni.

— (Na Vrhnikih) ustanovila se je v nedeljo dne 20. t. m. podružnica sv. Cirila in Metoda, katera, kakor čujemo, že šteje dva pokrovitelja. 10 ustanovnikov in veliko letnih članov.

— (Na Ponikvi ob južni železnici) ustanovila se je podružnica družbe sv. Cirila in Metoda in so se pravila že potrdila, ali kakor dotični odlok pravi: die Bildung der Filiale wird nicht untersagt.

— (Naročnikom na Puškina.) G. Krutogov dobil je sledeče pismo: „Milostivij Gosudar! A S Suvorin bolen, a potomu poručil mně, upravljajuščemu magazinom, otvčtit na Vaše pismo. Per voje izdaniye sočinjenij Puškina v 10 tom. za 1 r. 50 kop. vse raspróduo; pečatajetsja vtoróje, koto roje okončitsja v koncě Aprélja (v konci aprila). Mi s udovoljstvijem (z veseljem) vyšlem v redakciju „Slovenskago Naroda“ 50 ekzemplarov vtorágo izdanija i denjgi (denarji) konečno (seveda) mogut byt. výslany po polučeníji knig (po prejemu knjig) i sčéta (računa), no toljku (samó) poprošu Vas napisat. podrobniy adres kúdá i na kogó vyslat. pošylku i komú pisat. sčét. S soveršennym počtenijem gotovij k uslugam Vašim L. Zondrov l. r.“

— (Premeten goljuf) je brez dvombe Močilnikar, ki je nekdaj služboval v Senožcah, aga je vrhovno oblastvo odpustilo iz službe. Že prej, še bolj pa pozneje sleparil je po Kranjskem, posebno pa po Ljubljani. V tesni zvezi z njim bila je njegova bivša kuharica pl. Beck, sedaj stanujoča v Florijanovih ulicah. Dolgo so ga že iskali v policijskem listu in tudi Ljubljanska policija ga je kaj oprezno zasledovala. Stoprav pred nekoliko dnevi priprli so ga v Celovci ker je tamošnjega urarja osleparil za zlato uro in verežico. Pa tudi v Ljubljani začele so se pritožbe, da je nek človek, trdeč, da je duhovnik, izsleparil razne dragocenosti. Urarju Kotteku predstavil se je Močilnikar kot župnik iz Poljan in mu tako izvabil zlato uro, vredno 154 gld. Uro je še isti dan plemenita Beck, ali pa njena mati zastavila v Ljubljanski zastavljalnici za 50 gld. Močilnikar je kot župnik Poljanski urarju Kotteku obljubil, da bode kupnino poravnal v mesečnih rokih po 10 gld. Ko pa le ni bilo nobenega denarja, povprašal je Kottek župnika Poljanskega, na kar je slednji odgovoril, da že pol leta ni bil v Ljubljani, da še nikdar ni imel zlate ure, da je svojo srebrno uro že pred 15 leti kupil. Po tem odgovoru se je takoj sumilo, da je Močilnikar zvršil to sleparijo, kakor tudi ono pri urarju Rudholzerji, kateremu je zadnje dni januarja izsleparil srebrno uro, vredno 15 gld. Močilnikar ima še mnogo drugih sleparij na rovaši in

gotovo je več ljudij tudi po drugih krajih goljufal, ker se je povsod predstavljal kot duhovnik in se skliceval na razne župnike. Pri njegovi bivši kuharici pl. Beck, katera je že tudi na Žabjaku zaprta, našli so 52 zastavnih listov, na katere je prisleparjeno blago zastavila. Preiskava bode izvestno mnogo gradiva spravila na dan in obravnava utegne biti jako zanimiva, ker bode pred porotniki Ljubljanskimi.

— (Kranjske hranilnice) upravno premoženje se je v preteklem letu za 1.175.580 gld. 17 kr. pomnožilo in znaša sedaj 23.385.283 gld. 90 kr. Od te vsote je 9.130.403 gld. 22 kr. na zemljišča uknjiženih, 8.421.739 gld. 21 kr. v državnih papirjih in raznih obligacijah, 3.880.670 gld. 34 kr. pri raznih denarnih zavodih naloženih itd.

— (Kranjska hranilnica) je dovolila sledeče vsote za dobrodelne namene: Tukajšnjemu ubožnemu zavodu 2500 gld.; revnim dijakom na gimnaziji v Ljubljani 100 gld.; v Kranji 50 gld.; v Kočevji 100 gld.; v Novem mestu 100 gld.; na realki v Ljubljani 200 gld.; učiteljski v Ljubljani 100 gld.; revnim učencem I. mestne ljudske šole 150 gld.; druge mestne šole 250 gld.; za Schulpfennig 200 gld.; „Narodni šoli“ 200 gld.; revnim učenkam pri Uršularnicah v Ljubljani 200 gld.; v Škofji Loki 100 gld.; protestantske šoli 350 gld.; revnej šolske mladini na deške šoli v Novem mestu 50 gld.; potrebnim učencem podkovske šole 50 gld.; revnim učenkam na tukajšnji mestnej dekliški šoli 100 gld.; revnim kandidatnjam in učenkam na ženskem učiteljski 100 gld.; revnim učenkam na dekliški šoli v Kočevji 50 gld.; kranjskim učencem meščanske šole na Krškem 50 gld.; učencem ljudske šole na barji 50 gld.; revnim učencem deške šole nemškega „Schulvereina“ 100 gld.; nemške mestne deške šole 50 gld.; učenkam mestne nemške dekliške šole 50 gld.; Ljubljanski „ortsgroupe“ nemškega „Schulvereina“ za nemški otročji vrt 150 gld.; revnim učencem nadaljevalne obrtne šole na I. in II. mestni dekliški šoli 100 gld.; za glasbeno šolo philharmoničnega društva 600 gld.; „Glasbeni Matici“ 200 gld.; tukajšnji oskrbovalnici malih otrok 200 gld.; bolniškemu podpornemu in oskrbovalnemu društvu 200 gld.; požarni branbi 500 gld.; Elizabetinej otroški bolnici 200 gld.; za potrebne prebolele, ki se odpuste iz bolnice, 200 gld.; nadzorstvu revne hiše za napravo perila 200 gld.; za podporo revnih kranjskih dijakov na Graškem vseučilišči 100 gld.; Delavski bolniški in invalidni blagajni 100 gld.; podpornemu društvu tiskarjev, kamenotiskarjev in litografov 50 gld.; katoliškemu društvu rokodelskih pomočnikov 200 gld. za navadno podporo, 500 gld. za zgradbo društvene hiše; hiralnici 200 gld.; Vincencijevemu društvu za podporo deškega zavetišča 200 gld.; za podporo deške širotišnice 500 gld.; za podporo dekliške sirotišnice 200 gld.; Vincencijevi konferenciji pri sv. Jakobu 100 gld.; pri sv. Nikolaji 100 gld.; društvu kranjskih zdravnikov za Löschnerjevo ustanovo 300 gld.; kranjskemu deželnemu muzeju za predzgodovinska izkopavanja 300 gld.; patrijotičnemu ženskemu pomožnemu društvu za Kranjsko 300 gld.; patrijotičnemu deželnemu pomožnemu društvu 300 gld.; Ljubljanski podružnici Belega križa 100 gld.; tukajšnjemu hranilnemu in posojilnemu društvu za rezervni zaklad 100 gld.; šoli za lesno obrt v Kočevji 500 gld.; kranjskemu ribiškemu društvu 50 gld.; Društvu dam kristijanske ljubezni sv. Vincencija de Paula a) za podporo revnih rodbin 200 gld.; b) za dekliško zavetišče 200 gld.; c) za zavetišče poslov 50 gld. vkupe 650 gld.; Ljubljanskemu trgovskemu bolniškemu in penzijskemu društvu 300 gld.; c. kr. dežel. šol. svetu za zgradbo novih šolskih poslopj 6000 gld.; gospodičini Förderl za industrijsko šolo 100 gld.; ljudski kuhinji za hrano revnim dijakom 100 gld.; kranjske sekciji nemško-avstrijskega planskega društva 300 gld.; društvu kranjskih učiteljev 100 gld.; gospodu Franu Schumiju za izdajo zgodovinskih virov 100 gld.; komiteju morskoga zdravnišča v Gradu, oziroma Elizabetni bolnici, da se pošljeta jeden ali dva škrofnasta otroka s Kranjskega v to morsko zdravnišče, 100 gld.; župnijskemu uradu pri sv. Jakobu za popravo cerkve 500 gld.; delavskemu izobraževalnemu društvu 50 gld.; obrtni nadaljevalni šoli v Kočevji 50 gld.; v Kranji 50 gld.; v Kamaiku 50 gld.; gosp. Heleni Scaria v Kranji za otroški vrt 50 gld.; asilnemu društvu Dunajskega vseučilišča za zgradbo asilne hiše 50 gld.; katol. društvu rokodelskih pomočnikov v Novem mestu 50 gld.; katol. društvu rokodelskih

pomočnikov v Št. Vidu pri Ljubljani za zgradbo društvene hiše 400 gld.; Kranjskemu deželnemu komiteju za VI. mejnarodni kongres za higieno in demografijo 100 gld.; primorskemu gozdnemu društvu 50 gld.; nemškemu „schulvereinu“ za nemško deško šolo v Ljubljani 4300 gld., in za opravo in učna sredstva za IV. razred, ki se ima otvoriti 500 gld. Nadalje je zbor odobril sledeče podpore, katere je bilo ravnateljstvo dovolilo še za 1886 l.: za božičnico varovalnici malih otrok 200 gld.; od boru dam za obutev revnih šolskih otrok 250 gld.; za božičnico v nemškem otroškem vrtu 250 gld.; požarni brambi na Vrdu pri Vrhniku 50 gld.; v Št. Vidu pri Zatičini 50 gld.; v Kranji 100 gld.; v Bizoviku 50 gld.; za Radeckega spominek 500 gld.; županstvu v Planini za zgradbo bolnice za kolerozne na Rakeku 100 gld.; „ortsgruppe“ nemškega schulvereina v Tržiči za nemški otroški vrt 100 gld.; zvezi pomožnih uradnikov avstrijskih železnic 50 gld.; gospodu profesorju Ivanu Vrhovcu za izdajo dela „Topografija“ stare Ljubljane 100 gld.; za izredno podporo gledališču 500 gld.; za podporo gledališkemu osebju 200 gld.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 23. marca. Cesarjevič Rudolf odpeljal se danes zjutraj na Dunaj. Cesarjevič in princ Viljem spremljala sta ga na kolodvor.

Vratislava 23. marca. Vsled požara zrušil se je levi zvonik cerkve sv. Marije Magdalene, nevarnost za drugi zvonik in za notranje dele cerkve je odstranjena.

Sofija 23. marca. Po naročilu Cankova ustavili so Cankovci pogajanja z Rizo-bejem zaradi sprave z vlado.

Travnik 22. marca. Ob 3. uri zjutraj bil tukaj potres. Čutili so se v kratkih presledkih trije sunki in čulo se je votlo bobnenje. Měr od severa proti jugu.

Poslano.

Dne 22. svečana letošnjega leta — na pustni dan — so pri Šojarji v Notranjih Goricah občinski odborniki (bilo jih je 6) zborovali, da odobri letne račune. Prišel sem tudi jaz in zahteval sem, da mi dajo moj račun od leta 1879, da plačam, če sem še kaj dolžan, ali pa mi izročé denar, kolikor ga je ostalo od 4 glav živine in parcele svetá, ki so je meni prodali. Občinski cenilec Kušar mi pa vrata odpre ter me je hotel po pasje izgnati iz hiše. Vzel je namreč stol, da bi me bil z njim udaril po glavi, da ni prišla Šojarjeva žena in mu vzela stola iz rok ter tako mene rešila smrti. Tudi Janez Novak je rekel, da mi ne dá računa, ker je ta notri. — Potem so imeli račun na Brezovci, ker tam nikoli ni bilo za sosesko računa.

(185) Janez Antač iz Notranjih Goric.

Tuji:

22. marca.

Pri **Stomu**: Krauss z Dunaja. — Litauer iz Kocévja. — Kowarschik iz Gradca. — Schott, Reizer z Dunaja. — Löwit iz Linca. — Pascotini iz Maribora. — Weber z Dunaja.

Pri **Maltci**: Böhm z Dunaja. — Kranek iz Gradca. — Bernauer z Dunaja. — Fischer iz Budimpešte. — Kuroppi iz Trsta

Umrli so v Ljubljani:

21. marca: Martin Šunta, kočijaž, 63 let, Šelenburgove ulice št. 5, za vnetjem možganov. — Simon Ribič, pismonoš, 50 let, Poljanska cesta št. 3, za jetiko.

V deželnej bolnici:

20. marca: Anton Oven, pek, 53 let, za jetiko.

21. marca: Josip Kuhar, strežaj, 32 let, za jetiko. — Alojzija Vesel, konduktarjeva žena, 57 let, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dné 23. marca t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	7	15	Špeh povojen, kgr.	—	68
Rež,	5	04	Surovo maslo,	—	90
Ječmen,	4	39	Jajce, jedno	—	2
Oves,	3	25	Mleko, liter	—	8
Ajda,	4	22	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso,	4	87	Telečje	—	56
Koruz,	5	20	Svinjsko	—	60
Krompir,	3	03	Koštrunovo	—	38
Leča,	11	—	Pišanec	—	55
Grah,	11	—	Golob	—	20
Fižol,	12	—	Seno, 100 kilo	—	3 21
Maslo, kgr.	1	05	Slama,	—	3 03
Mast,	—	64	Drva trda, 4 metr.	—	6 50
Speh frišen,	—	60	„ mehka, „	—	4 10

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. marca.	7. zjutraj	739-59 mm.	0-9 C	sl. zah.	obl.	0 20 mm.
	2. pop.	738-85 mm.	6-2 C	sl. zah.	obl.	—
	9. zvečer	738-85 mm.	2-2 C	sl. zah.	obl.	snega.
Srednja temperatura — 1-8°, za 2-3° pod normalom.						

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dné 23. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81-05	—	81-30
Srebrna renta	82-10	—	82-30
Zlata renta	113-40	—	113-90
5% marena renta	97-70	—	97-80
Akcije narodne banke	881-—	—	882-—
Kreditne akcije	2-7-70	—	288-20
London	127-65	—	127-70
Srebro	—	—	—
Napol.	10-11	—	10-11
C kr. cekini	6-—	—	6-—
Nemške marke	62-60	—	62-60
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	126	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	165	75
Ogerska zlat. renta 4%	—	102	20
Ogerska papirna renta 5%	—	89	45
5% štajerske zemljiše. odvez. oblig.	—	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	50	—
Kreditne srečke	100 gld.	175	75
Rudolfove srečke	10	19	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	107	25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	216	—	75

Zahvala.

Za darovane lepe vence in mnogobrojno udeležbo pri pogrebu nepozabljive soproge in matere, gospe

ALOJZIJE VESEL,
soproge nadsprevodnika,

se našim sorodnikom, prijateljem, znancem, vsem gospodom uradnikom in železniškemu osebju presrečno zahvalujemo.

(186)

Žalujoči ostali.

Pri **J. Modici** v Novi vasi pri Rakeku se vsprejme čvrst in priden deček kot

učeneec

v prodajalnico mešanega blaga

176-3)

Jabelka

v večjih in manjših količinah se kupujejo pri „Bavarskem dvoru“ v Ljubljani.

(18-2)

! Za zimsko zdravljenje!

Nova napointev

medicinalnega

(ki se pa ne sme zamenjati s tovarniškimi ribjim oljem)

ribjega olja.

Pristno in jedino zdravilno.

1 stekl. 60 kr., dvojne velikosti 1 gld.

Prodaja (802-22)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

priporoča svoja zelo vspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne

moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

(151-7)

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljši in najcenejši

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihovo stroko spadajoče blago. (87-33)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši **LJUBLJANA.** gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4.

Pri svojem odhodu iz Škofje Loke v Ljubljano poslavljam se od vseh znancev in prijateljev najpriserneje in jim kličem:

„Na svidenje!“

(184)

Josip Corazza.

Dober postranski zaslužek.

Agente za zavarovanje za življenje in proti ognju za mesta, trge in večje župnijske kraje vsprejme **dobro in jak. priljubljena avstrijska družba.** Pri primerno uspešnem delovanju stalne plače. — Pismena vprašanja pod „L. N. 1867“ poslati temu listu. (70-15)

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najboljše in izkušenejše sredstvo za to je

pristna francoska

GALERTA (Osteocolle sans odeur pour clarifier).

Iznenadno ugoden uspeh se jamči. — Dobiva se pri **A. Hartmann-u**

v Ljubljani, Tavčarjeva palača, Dunajska cesta. Navod, kako se rabi, zastonj. (840-34)

Umetne

(41-18)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovjšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Skušena štupa za živino

po 50 kr.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kašlja, plućnih in vratnih boleznih ter odpravlja vse gliste ter vzdržuje konje debele, okrogle in iskrene. Krave dobe mnogo dobrega mleka.

Zamotek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Dobiva se v (803-22)

„**LEKARNI TRNKOCZY**“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-86)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikat, v Ljubljani pri **g. Petru Lassnik-u.**

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica

Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskare“.